

ningspolitik, der formindsker lønmodtagerens købekraft i Danmark. Det går under navnet »indkomstpolitik«. Samtidig skulle de lavere lønomkostninger medføre billigere eksportvarer og dermed større eksport. Selv de mest optimistiske fortalere for en indkomstpolitik regner ikke med nogen forøget eksport af virkelig betydning i de første 5 år. Problemet er altså at nedbringe importen. Dette gøres som nævnt ved at mindske den indenlandske efterspørgsel. Følgen bliver mindre import og forøget arbejdsløshed. Målet for en importregulering er ligeledes at nedbringe importen, men således at det sker samtidig med en *formindskelse* af arbejdsløsheden. Nettovirkningen *for udlandet* er altså den samme: importen af udenlandske varer skal formindskes, så den kommer i niveau med eksporten.

At EF har et ganske klart øje for dette, når det gælder lande udenfor EF, ser vi i det pres, der for tiden lægges på Japan for at få en bedre balance mellem Japans eksport til EF og dets import fra EF. En tilsvarende holdning kunne andre lande, herunder Danmark, indtage overfor Vesttyskland, der har et stort overskud på sin samhandel med bl. a. Danmark. Men det vil nok være mindre populært i de ledende kredse i Vesttyskland.

Det er blevet indvendt, at forsøg på at regulere importen blot vil være en eksport af den danske arbejdsløshed. Men man må jo erindre, at Danmark i øjeblikket *importerer* arbejdsløshed. Og altså, at der må sættes en stopper for denne import af arbejdsløshed.

Faren ved importrestriktioner er, at de har en uheldig tendens til især at blive rettet mod de svageste samhandelspartnere: u-landene. Herfra er faren for repressalier ikke særlig store, da de som regel ikke kan undvære importen af teknologisk avancerede varer fra de udviklede kapitalistiske lande. Historisk har vi set, hvorledes de imperialistiske lande har gennemtvunget frihandelen med magt overfor udviklingslandene og har skippet denne frihandel igen i samme øjeblik, det var i deres interesse ud fra et snævert nationalchauvinistisk synspunkt.

I det hele taget er det afgørende, under hvilket klasse-mæssigt styrkeforhold en regulering af udenrigshandelen gennemføres. Den regulering, som for øjeblikket foretages af EF, er et eksempel på en regulering i kapitalens interesse. En regulering i arbejderklas-

sens interesse er en, der bygger på, at samhandelen med andre lande skal være til gensidig fordel, og som fremmer udviklingen af en alsidig økonomisk struktur i Danmark.

Sammenfattende kan vi sige, at der i øjeblikket sker en række indgreb i form af indkomstpolitik og finanspolitiske stramninger med det dobbelte formål at sænke lønnen og øge profitten, samtidig med at det store underskud på betalingsbalancen overfor udlandet bliver bragt ned. Følgen er en kraftig vækst i arbejdsløsheden. Ethvert forsøg på at opstille en realistisk alternativ politik må tage hensyn til dette underskud på betalingsbalancen. For at nedbringe dette underskud må der ske enten en forøgelse af eksporten eller en formindskelse af importen. Vi har her blandt andet diskuteret, hvorvidt det overhovedet er ønskeligt at forøge Danmarks internationale specialisering yderligere. Hvis man af den ene eller anden grund således mener, at det ikke er realistisk at forestille sig et kraftigt opsving i eksporten, der fjerner det danske underskud overfor udlandet, må der altså ske en formindskelse af importen på den ene eller den anden måde. I øjeblikket sker denne formindskelse på den måde, der er den værst tænkelige for arbejderklassen: ved reallønsænkning, afgiftsstigninger, sociale nedskæringer og forøget arbejdsløshed. Ved en omfordeling fra løn til profit. Et krav om importregulering, om styring af udenrigshandelen, kan altså være ét led i den danske arbejderklassens kamp mod den nuværende reallønsæknings- og nedskæringspolitik.

Danmark er i realiteten allerede involveret i en skarp handelskrig, men kampen administreres af EF. Dette har Danmark opnået dels ved sit medlemskab af EF, og dels ved sin måde at administrere dette medlemskab på. EF har på forskellige områder lavet aftaler med andre europæiske lande, med USA, med Japan og med grupper af udviklingslande. Man kan forsøge at gætte sig til, hvilke interesser det er, EF varetager i disse forhandlinger. Chancen for, at det skulle være den danske arbejderklassens interesser, er nok ikke så stor. Efterhånden som den økonomiske krise i den kapitalistiske verden trækker i langdrag vil den internationale regulering af verdenshandelen givetvis tage til. Danmark bliver således inddraget i de facto importreguleringer, men på den uheldigst mulige måde: som et vedhæng til de førende europæi-